

Dobrá zpráva od Renaty

Můj život byl, zjednodušeně řečeno, podivný.

Rodiče měli víkendové manželství, otec byl despota. Trpěla jsem depresemi a bylo pro mě samozřejmé myslet na to, že skončím sama svůj život. Navíc jsem byla zneužívána rodinným známým a nenáviděla jsem sebe i ostatní. Jak šel čas, začala jsem se plácet v drogách, alkoholu, kouření, nezodpovědných vztazích, pýše a svéhlavosti. Byla jsem mladá, blbá, zamilovaná a hlavně bez hranic, bez hodnot a bez víry. Narodily se mi děti. Druhá dcera mi zemřela druhý den po narození. Vdala jsem se. Také jsem se pokusila o sebevraždu. Trpěla jsem obsedantními myšlenkami, nočními můrami a například v noci jsem nemohla popadnout dech. Můj obličej pokrývaly boláky. Masti ani prášky nezabíraly.

Poté, co na mě manžel poněkolkrát zaútočil, tentokrát sekyrou, a volal děti, ať se jdou naposledy rozloučit s maminkou, jsem pochopila, že musím odejít, protože jsem zde především pro děti. Sliby o tom, jak přestane s pitím a jak se změní, se rozplynuly jako oblak mlhy. Ocitla jsem se sama se třemi dětmi a v tu chvíli jsem se poprvé začala každý večer intenzivně modlit – a to Otčenáš. Tehdy jsem znala právě Otčenáš a ještě Andělíčku, můj strážníčku, - asi od maminky. O Bibli jsem věděla, ale nijak zvlášť mě nezajímala. Občas jsem zašla do kostela.

Můj život se začal vyvíjet, ač pomalinku, k lepšímu. V modlitbách jsem vytrvala, našla si zaměstnání, městský byt, pomoc pro děti z nadačních fondů a už jsem začala chápat některé biblické pravdy. Například „Přej a bude ti přáno, dej a bude ti dáno.“ Věděla jsem například, že musím odpustit všem, kdo mi ublížili. Bůh mě pomohl zbavit se závislosti na cigaretách a alkoholu, učil mě pokoře a trpělivosti. I když jsem hrála v katolickém kostele na varhany a považovala jsem se za věřící, nečetla a neznala jsem Bibli a osobu Ježíše také ne. Maximálně z plastik z kostelních křížů nebo z filmu.

Když jsem šestým rokem pracovala v již zmíněném zaměstnání, onemocněla jsem gastroenterologickým onemocněním. Lékař se mě hned při první návštěvě zeptal, jak žiju. Pověděla jsem mu: „Jsem sama se třemi dětmi a z toho jedno má syndrom ADHD. A šéfová chce, abych ze zkráceného úvazku šla na plný.“ On na to: „Tak to se nebojte, že vám najdeme rakovinu. Vaše problémy nejspíš pramení ze stresu.“ A když jsem se zmínila, že se ještě se sestrou střídáme o nemocnou mamku, tak jen obrátil oči v sloup.

V tu dobu už ke mně nějaký čas jezdila známá, která se o víru začala zajímat později než já, ale již navštěvovala pravidelně shromáždění jedné reformační církve. Na vysvětlenou: reformační církve navazují na obrodný kvas v církvi 15. a 16. století. Vyznačují se důrazem na autoritu Bible a nejznámějšími představiteli jsou Martin Luther a Jan Kalvín. Zmíněná kamarádka mi vysvětlovala, že má víra v Boha je dobrý začátek. Na modlitbu a kvůli Bibli nemusím ovšem nutně chodit do kostela. S Bohem totiž mohu mluvit kdekoliv, požádat ho o cokoliv a to kdykoliv. „Stejně tak můžeš litovat svých hříchů, sama číst Bibli nebo přijmout Ježíše Krista za Pána svého života. On je tu pro každého a zemřel na kříži za naše hříchky a proto otevřel cestu k nebeskému Otci. Ten dává lidem svou lásku a odpuštění.“ Začala jsem se tedy sama modlit k Ježíši.

Po určitém čase jsem ze zdravotních důvodů dostala výpověď a byla jsem v dlouhodobé pracovní neschopnosti. Tehdy jsem prosila Ježíše za uzdravení. Přitom jsem na něho měla spoustu otázek. Odpovědi jsem nacházela mimo jiné v Bibli. Začala jsem chápat, že jako lidé jsme hříšní všichni a bez Boha nemůže naplnit Boží požadavky nikdo.

Zajela jsem se známou na bohoslužbu a bylo to něco jiného než v katolickém kostele. Já i mé děti jsme kolem sebe měli vrstevníky. A hlavně jsem cítila jinou atmosféru – mezi lidmi jednal živý Bůh. Rozhodla jsem se udělat poslední krok a přijala jsem Ježíše jako svého Pána a Spasitele. Přiznala mu hříchky. A potom mě naplnila jeho láska a pokoj. Až s ním jsem

dokázala plně odpustit. Od té chvíle vím, že On je pořád se mnou. Stále mi pomáhá od pokušení, čistí mé srdce a upevňuje mou víru.

Našla jsem nové zaměstnání, mohla jsem si pořídit auto a byla jsem uzdravena. S radostí jsem tím pádem zahodila všechna antidepresiva, žaludko- i střevo-léčiva a mazání na obličej. Seznámila jsem se s novými přáteli a začala jsem narovnávat vztahy s dětmi a se sestrou. Synové mají méně výchovných i vzdělávacích problémů. Samozřejmě, že mě dál potkává i řada těžkostí, ale už na ně nejsem sama. Už nejsem prázdným člověkem, který zaplňuje vakuum nesmysly, které lidem poskytují dočasné pocity blaha. Vyhýbám se náhražkám, které se Bohu nelíbí. Sama jsem si prošla slepými uličkami s názvy new age, jóga a léčitelé. To všechno jsem Bohu vyznala jako hříchy. Skrytý a nevyznaný hřích je kromě okamžitých následků nebezpečný v tom, že jeho důsledky se mohou projevit i na našich dětech.

Nyní s radostí vyprávím lidem o Kristu a jsem ráda, že v mém městečku nejsem jako křesťan sama. Modlím se za svojí dceru, jejího přítele, syny a mou maminku, švagra, kamarády, bývalého manžela a jeho rodinu, sousedy, protože vím, že Bůh miluje každého a chce, aby i oni byli zachráněni. Bůh totiž nestvořil peklo pro lidi, ale chce pro ně dobré.

Renata